

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. шк. 143.322
Адреса для телеграм:
"Діло" Львів.
Головний Редактор прий-
має від 11—12 год. перед-
полуднем.
Рукописи не звертаються.

ПЕРЕПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 4-90 зб.
Чвертьрічно 12-00
Піврічно 24-00
Річно 48-00
ЗА ГРАНИЦЮ: В Америці 1 долар.
Франції, Італії, Бельгії 20 фр. фр.
Італії 750 зб., Німеччині 750 зб.,
Швейцарії 5 шв. фр., Чехослова-
ччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Бо-
гарії 750 зб., Англії 750 зб.,—
Збіра адреси і зб.

Телеф. Редакції: 29-41
Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Українці на VIII. Конгресі Національностей.

ЗАГАЛЬНИЙ ХАРАКТЕР КОНГРЕСУ.

Цьогорічний VIII Конгрес Національностей, що відбувся у Відні в дні від 29. червня до 1. липня, був багатий програмою і надзвичайно цінний розроблюванням там проблемами. На перше місце вибивалися там реферати проф. Бюсе з Лозанни на тему поширення міжнародних законів про охорону меншин на всі держави, і реферат ген. секретаря Конгресу д-ра А. Мендеса про поточні підсумки праці Союзу Народів в ділянці меншинних прав і загалом.

Новиною на цьому Конгресі були реферати представників поодиноких церков „про зберігання прав у діяльності церков“. Основні реферати на цю тему виступили прелат д-р Дрескер з Берліна, декан проф. д-р Ерліх з Любляни (рим.-кат. церква), парох церкви св. Варвари у Відні о. д-р М. Горнікевич (українська гр.-кат. церква), проф. д-р Келлер з Женеви (евангел. церква) і проф. Карташов, б. міністр віросповідання в Росії (правосл. церква).

Важке з висказаного видно, що обсяг заінтересування Конгресу був дуже великий. Організація Конгресу цим разом стояла на високому рівні.

Шлях перший день конгресу був присвячений виключно ідеологічним рефератам на тему праці Конгресу Організованих Національностей. Надзвичайно цінною була тут промова голови Конгресу д-ра Вільфана. Всі члени президії, представники 7-ох найбільших національних груп, виступили своїми промовами. Від українців виступав уже другий рік голову УПР посла д-ра Дмитра Левницького пос. Зеновій Пеленський.

ЗАЯВА ПОС. З. ПЕЛЕНСЬКОГО.

Пане президенте і Високий Конгресе! — говорю на ім'я представник. — Навязуючи до наших попередніх заяв, коли ми, українці, беремо від літ активну участь в європейських конгресах національностей і разом з численними іншими мстувальниками тут народами, солідарно домагаємося дотримання та розбудови охорони національних меншин, то проте ні на один мент не забуваємо, що вимоги і права нашого народу далеко переступають межі меншинної охорони. Бо: 1) В більшості українських країв, що прилучені до чужонаціональних держав, ми не є меншістю, лише творимо безоглядно більшість місцевого населення, а саме у Сх. Галичині, на Волині і Поліссі в Польщі, а далі в українській частині Буковини та Бессарабії в Румунії і на українській території в Чехословаччині у т. зв. Закарпатті; 2) Значні українські землі як напр. Галичина і Закарпаття крім загальних постанов про охорону меншин мають ще у міжнародно-праві загарантовані цілком окремі права, загарантовані міжнародними договорами. Це торкається права Сх. Галичини і Закарпаття до автономного устрою і це право підписали великі держави разом з державами заінтересованими. А проте зупереч цьому зобов'язанню дотичні держави цього нашого права не здійснили. Тому відносимо тут також як на інших місцях якнайшвидше наш голос не тільки за найповніші здійснення меншинних законів супроти нас, але також за виконанням загарантованих у міжнародних договорах права наших країв на автономію в дотичних державах. „Якщо згадані сьогодні з величистю виявлене нам моральне співчуття і підтримку в зв'язку з відомими подіями з осені 1930 р. (т. зв. паціфікація), то одночасно звертаємося до Вас з проханнями підтримати нас солідарно також у наших змаганнях добутти агадані вище загарантовані нам права. Умовами права, так як це ми готові зі своєю душою підтримати змагання інших народів.

Усе, що ми бачимо нині тут у Відні, як також у Женеві, Лозанні та інших місцях, вказує нам, що грядуть нові часи, овіяні новим духом — а саме: духом солідарності, який посприяє охоплювати краї та народи. Вікінці та остаточно мусить затримуватися право перед нами. При розбудові цього нового духа тепе-

рішнього часу наші конгреси національностей співпрацюють з особливою енергією. З задоволенням та оправданою гордістю можемо вже нині ствердити, що наша праця — як вказує на це поважна дебата в англ. палаті лордів — не остане без наслідків.

Одначе ми підємо у своїх бажаннях ще далі. Цим нашим найпакшим бажанням є, щоб наші конгреси здобули собі своєю достойною працею пошану і моральний авторитет у цілому світі. Повага нашої організації хай витисне свою печать на обличчі політичного світу і хай послужить на користь поступу та здійснення справедливого співжиття народів і держав.

БУКОВИНА І ЗАКАРПАТТЯ.

Українців із Буковини репрезентував на Конгресі цим разом тільки голова хліборобської національної партії б. пос. Кракалія. Представника української націонал-демократичної партії з Буковини, сен. д-ра Залозецького, цим разом не було. Не було також ні одного представника українського національного табору з

Манджурія проти комуністів.

(Від власного кореспондента).

Енергійні заходи уряду. — Новий державний апарат. — Основні закони. — Прикордонна сторожа. — Реформи на східно-китайській залізниці.

Харбін, 24. червня.

Кілька днів тому почалась підготовча праця над плановою ліквідацією бандитів і комуністів, які ведуть таємну акцію проти уряду та тих, що підтримують уряд. Одночасно ті комуністи, що засіли на східно-китайській залізниці ведуть також боротьбу за утримання на залізничній гомінданівців, які всюди піддержують контакт зі старими ділками, що не хочуть складати зброї даром, що їх сили вже зовсім підупали.

Тепер фактично весь район на захід від Харбіна до самого кордону з Забайкальською зовсім тихий. Ніяких бандитів та оборонців старої влади нема, залишилися малі відділи у деяких місцях на східному відтинку залізниці та в районі на північ від Хайлуна, що лежить на кінці хухайської залізниці. Два дні тому ескадрона літаків сильно бомбардувала центр ген. Ма, що знаходиться десь на північ від Хайлуна. За доказ смерті ген. Ма, або доставлення його живим цікавський командант, представник влади Маньчжу-Го (офіційна назва нової держави), згодосив велику нагороду на 100 тисяч даянів (приблизно 18.000 ам. доларів).

Всі інші краї великої землі Маньчжу-Го майже спокійні. Тільки рідко коли невеличка купка хунхузів нападе на якийсь поїзд, або на приватну квартиру. Бувають такі випадки і в самому Харбіні, але зовсім нема їх на Сибірській (Чань-чунь) ні в Гіріні, ні в Мукдені ні в Цзіцзярі.

Державний апарат всюди потрохи налажується. Сотні урядовців призначують на нові посади, викидають тих, що працювали при старій владі, що були зв'язані з різними хабарниками, підтримували гомінданівців, комуністів. Були такі випадки, коли урядовці при старій владі був у зв'язку з хунхузами.

Основні закони краю творять на зразок європейських країв і видно, що ті численні японські радники працюють добре для нової держави. Різночасно йдуть реформи для знижки податків, яких тут чимало.

Це дає полєкші населенню, але до нормального стану ще дуже далеко, бо по всіх установах є ще багато приятелів гомінданівської партії, що ставляться ворожо до молодого держави.

Це і причина очискування адміністративного апарату. Різночасно у Харбіні оголошено виможний стан, побільшено військову сторожу і дано виможні права поліції, що переводить арешти і туси. Серед службовців східно-китайської залізниці великий переполох. Ходять чутки, що вищі урядовці приготуються до втечі

Для вломників не існують посвячені місця ні посвячені предмети, тому треба забезпечити від крадіжки з вломом церковну утвар і церковні дороговці

у Т-ві Взаїмних Обезпечень „ДНІСТЕР“

у Львові, вул. Руська ч. 20.

Закарпаття. Зате від ряду літ репрезентує наше населення Закарпаття на терені Конгресу пос Куртик, що подав себе офіційно за москаля у своїх виступах відстоює автономію Закарпаття, у приватних розмовах зве себе „русинаком“, а в тактиці на конгресі солідаризується зповни з чехо-словацькими малярами. Словом — непо-розуміння, якого на жаль не можна усунути з конгресу, а звідки цілковитий пасивності закарпатських українців у цих важливих справах.

Промову пос. Мілени Рудницької і реферат о. д-ра М. Горнікевича подамо у чергових числах.

з краю і відправляють свою рідню до СРСР, але все це робиться тайно.

Всі таємні комуністичні організації та різні червоні клуби, що так добре жили за старих часів на східно-китайській залізниці в її залізничних клубах, тепер припинили свою діяльність, а на останніх сходинах їх члени ставили такі цікаві запити:

— Чому з СРСР пишуть, що там голод, чому п'ятилітка не вдається? Чи правда, що радянські адміністратори на сх-китайській залізниці не хочуть платити грошей тим службовцям, що покинули залізницю через свій старий вік...

Такі запити притягають і молоді на такі збори. Одночасно слідкування поліції та припинення всякої комуністичної акції довели до того, що радянський консул дав розпорядок припинити такі збори. Це зробило велике враження на радянців.

На посаду помічника управителя залізниці призначено відомого манджурця І-Лі-Чуна, бувшого секретаря відомого китайського (манджурського) дипломата Лі Тіа-О. Цей дипломат кілька років тому помер у Фінляндії як представник Китаю.

Старий манджурець зумів вихопити своїх близьких у своїх ідеях, і ще в 1919 році у розмові з нашим кореспондентом у Владивостоці, сказав:

— Сучасного стану Китаю я не поділяю, бо раніш у нас правила манджурська династія, влада мого народу, що її добре знав і розумів, але тепер все більш правлять військові люди, яким життя поодиноких людей байдуже. Це не добре.

Його бувший секретар тепер стоїть на чолі союзу манджурців та монголів. Невдовзі він заявив, що одиникий шлях для спасення цих двох націй — створити сильну державу в Маньчжу-Го, підтримувати її уряд та правителя Пу-І, а також примувати до того, щоб ця держава була назавжди самостійна і не мала ніяких зв'язків з Китаєм, що її експлуатував і сприяв розвій манджурської і монгольської культури, китаїзуючи народи і захоплюючи всі адміністративні уряди.

Микола В. Самійлович.

ЧИ ТО НЕ СОРОМ,
що я досі не є членом Матернього Товариства „Просвіта“??
(Вкладка всього 2.— зб. в рік)

XI. Сокільський Здви́г у Празі.

(Докінчення).

Чеські легіони. — Ще раз славянофільство. — Перший український виступ. — Вистава нашого мистецтва.

Праве крило виставки на перший погляд менше характеристичне для сокільського руху. Середина більша зала присвячена визвольній боротьбі. Тут згуртовано в світлинах усі етапи, які переходили чеські легіони в Україні, Росії, Італії й Франції. Тут і там видніє пляката якогось сокільського свята у Владивостоці, у Римі, у Коняку (Франція). Тільки одним невеличким слідом знати тут сокільство, але незримо воно зринає понад рядами новобранців, що вдруге зібрані на ворога. Ось світлина: Т. Масарик говорить до полку чеських легіонерів у Массо (Альзатія). Величезна рівнина якоїсь (мабуть спортової) площі. Його постать, худя й висока, чорніє на тлі сірого неба. Промовистим рухом руки підчеркує він промову. А в деякій віддалі (відступ доволі великий) темніють ряди людей у струнких кольонах. Оця гладка, пуста площа поміж промовцем і слухачами напружує. Відчуваєте, що тут навізуються невидимі нитки між проводиром і масою. По цій площині котяться його слова й ворухать думки глядачів. А простір родить простору думку. І сокільський рух приготується до найвищого іспиту в своєму визвольному леті.

Вистава визвольної боротьби оточена виставами міністерств війни та народного здоров'я, чеської залізничної й пошти. Це вже картини сучасної Чехії, добре загосподарованої й життєздатної країни. А поруч із ними два павільони менше щасливих Соколів: лужицьких сербів і українців.

У лужицькому відділі сидить синьоока лужицька красуня, загорнена у квітчасту мальовничу хустку. Вона дивиться соромливо зпід білого чепчика й бентежиться, коли надто багато уваги звертати на неї. „Ганка“ вміє говорити по чеськи (хоча з пруським акцентом), тому, що тут ходила до школи. „У нас багато дітей посилавуть сюди до шкіл“ пояснює неспішно.

Лужицькі серби, яких залишилося тепер 150.000 у болотах Спревальду, шукають у Чехії підтримки для збереження своєї славянської своєрідності. І тут її легко знаходять. Чехи пам'ятають, що зі своєю самостійністю не досягнули ще всього. Німецьке море довкола і малярський смолоскип на півдні не дають їм спокійно спати. І тому повторюють наново трохи перемелене, але ще відсвіжене гасло — славянофільства.

Недалеко від лужицьких сербів міститься в невеличкому павільоні „Союз Славянських Жінок“, новий доказ отого славянофільського гасла. У відділі цього товариства засідають чешки, польки, росіянки, болгарки, югославянки; щороку влаштовують зїзди в одній зі славянських столиць.

„Ми ведемо працю для зближення всіх славян“, розказує мені огрядна чеська дама, що си-

дить за столиком у цьому станку. „Влаштуємо спільні сходини, музикальні і літературні вечори, пропагуємо славянські мови“. А по хвилині додає всміхаючись: „Треба-ж нам зєднуватись, боронитись проти німецької небезпеки“. От у чому заковика.

На мій запит, чому нема українок у цій організації, вона бентежиться: „Здається мені, що є, — а по хвилині додає, — ми запропонували, але якось вони не приходили на сходини“. Видко, вона „добре вихована“ людина й не хоче мені говорити, що для них мало користи з недержавної нації. Але як на злість, саме поруч із ними у великому, просторому станку, розляглися українські соколи.

Українське сокільство має вже й у ЧСР. свою традицію. Численні кадри молоді, що виїмігрували у перших повоєнних роках, знайшли тут широку, прегарно розроблену сокільську організацію. Зрозуміло, що вона захопилася виховними гаслами Сокола, памятаючи ще живо недавні подробиці нашої невдачі.

У 1922—23 р. засновано перше сокільське гніздо в Полебрадах, далші хутко після цього у Пшібрамі, Брні й Празі. Головним успіхом нашого сокільства в ЧСР була участь соколів у 8. чеському здви́зі, у Празі, де наші соколи заманіфестували зорганізованим виступом свою участь у сокільській роботі.

Отож 9. всесокільський здви́г повинен бути дальшим, кращим проявом такої сокільської свідомості. Першим кроком до цього можна вважати нашу виставу, відкриту дня 18. червня ц. р.

Виступає на ній Союз Українського Сокільства за кордоном та кооператива „Українське Народне Мистецтво“ у Львові, зі співучастю

кооп. „Гуцульщина“ у Косові та артисток Кульчицьких з Пермишля. Обі чоловічі стіни павільону займають сокільські експонати, світлина, прапори. Три сокільські гнізда в ЧСР, Полебрадах, Пшібрамі, Прага, одно гніздо з Аргентини та світлина нашого краевого сокільського руху. Особливе враження роблять мальовничі плакати краевого та ювілейного здви́гу в 1911 р. та 1914 р., оба роботи маляра Івасюка. По середині залу на тлі темного килима біле погруддя М. Тірша.

Наші мистецькі кооперативи виступили з багатим етнографічним матеріалом. Три повні народні строї, з Городенщини, Гуцульщини, Товмаччини, кожний у своєму відділі показує різноманітність нашого мистецького націонізму. Сестри Кульчицькі дали кілька майстерно колірових килимів, які дивують чужинця публіку своїм стилізованим, майже модерним рисунком. Дерев'яні різьби та гарна кераміка розложені по столах.

Чехи подивляють цю роботу. Багато з них було в Галичині, підчас війни, всі вони відрізняють свідомо українців від росіян та поляків. Розпитують про відносини, про сокільську роботу, цікавляться її поступом.

Народне мистецтво дивує їх різноманітністю. Гуцульські вироби відомі вже тим, що побували на Закарпатті. Але ніжні буковинські вишивки та гнучкі полтавські гапті такі відмінні від яскравих гуцульських барв, що примусовують кожного розпитувати про причини цих різниць.

Виставку відвідали у день відкриття всі присутні чеські і закордонні гості. У середу, дня 21. червня оглянув сокільську виставку президент Т. Г. Масарик, а дня 26. червня ц. р. міністер торгівлі д-р Матоушек. Відвідувачів було дуже багато, але натовпу сподівалося на святіші здви́гові дні, 3—6 липня ц. р., коли тисячі чеських соколів заповнять Прагу. Тоді й зможе наша виставка оте освідомлююче завдання, яке поставила своєю метою.

С. К.—4

3 життя української кольонії у Відні.

Свято тристалиття народин гетьмана Івана Мазепи, получене з відкриттям нової домівки Українського Клубу. — Заходи біля утворення українського архіву.

Чотири віденські українські установи, а саме: Українська Бесіда, Товариство українських робітників „Родина“, Український Жіночий Союз і Українське Студентське Т-во „Січ“ придбали у Відні спільними силами прегарну домівку з великою, репрезентаційною салею (пригідною і для концертів та вистав). Салею розмалювали в українському стилі та зробили її правдивим, повним життя осередком українського руху в наддунайській столиці. Хід свята був такий:

В суботу, 25 червня ц. р. в год. 8.30 веч. парох греко-кат. церкви св. Варвари у Відні о. д-р МIRON Горникевич посвятив нову домівку в присутності всіх членів української кольонії у Відні, багатьох чужинців і посла Зенона Пеленського, що приїхав був сюди на Конгрес На-

ціональностей. У часі відправи співав хор під управою п. Гнатишина Андрія. Після того віддав домівку для загального ужитку сеньор українських віденських громадян, ген.-авіатор Зхар Павлюх. Його промова зробила на всіх сильне враження як змістом, так і формою. Швидко потім почалося свято з нагоди 300-літ народни великого українського державника гетьмана Мазепи.

На свято зложилися такі точки: вступне слово п. Волод. Мацілінського, декорування старшин і стрільців УГА пропам'ятною відзнакою, далі хоріві продукції мужеського і жіночого хору під батутною меткою та австрійського диригента п. Гнатишина, гарна декламація з-и Г. Мороз, сольоспіви д-ра Тисяка, п. Савки і

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 9. ЛИПНЯ 1932.

СТ. ЛЕВИНСЬКИЙ.

З японського дому.

ПОЕТИЧНІ ПРОХОДИ.

За якийсь час почали вони виходити разом у місто. Ойдали при вуличному столику одного з дешевих бістро* або у літній каварні парку Монсурі; балакали або й мовчали прислухуючись до голосів життя. Воно вміло розказати стільки японцям, чого ми навіть не помітилиб... Згодом в став частим учасником таких проходів. Не пам'ятаю, як це вперше сталося. Я мусів стрінути їх у каварні і присісти до столика. А може випадково вийшли ми разом з дому. Зрештою, це неважливо; я був одним з свідком їх першої і другої зустрічі і тому став ніби складовою частиною їх знайомства. Просто принадок з'явив мене з ними. Дійшло до того, що коли мали вийти, то шукали мене по всьому домі. Досі не знаю, навіщо я був їм потрібний. Може як перекладач, хоч мов знайомство японської мови було невелике. Зрештою, вони порозумівалися руками краще, як словами. А коли зрозуміли таємну мову жестів і виразу обличчя то сміялися як діти. Я сміявся з ними, хоч незважди розумів.

Одного дня забрали ми на бульвар Інвалідів. Була вже пізня весна. Деревця радшалися свіжиль листочками, сміялися до сонця, трем-

тіли, шепотіли за кожною гостинною вітру, ніби ніколи ще зеленого листа не мали. А серед бульвару розтаборився, із яскравими колірами і гучною, крикливою забавою, звичайний, парвський ярмарок. З кожної ярмарочної буди частували нас оолодощами, приваблювали танцями, спокучували музикою, аорнографічними листівками. Але нам не було ані до ласощів, ані до танців цього дня, а просто хотілось дивитися і вітатися гарним днем, веселістю інших. Ми йшли серединою бульвару, серед безжурної, веселої юрби, що тручала нас безперемонно, реготалася, лашіла потом, сонцем, життям. Так зайшли ми перед першу карузель і минули її щасливо. Друга, венароком, задержала нас.

Людська веселість заразляла. Йдеш попри неї, всміхається до тебе, але коли виїзє вона зневажає на дерев'яні коники, медведі, жирафи ярмарочної карузели, коли підне божевільний герць при звуках заржаного і страшенне вересливого музичного пуделка, коли вбере таку яскраву шапку блазня на голову і стане балакати до тебе тисячу захлиплими гримасами, тоді...

Не знаю як інші, але я завжди мав до цих невеликих машин і їх підпримців, диву якусь симпатію, таку саму, як до музик італійської землі, що від Альпи до Калабрії, по всіх залитих сонцем дорогах Італії, крутять такі скрипучі, музичні скрипки.

Ми дивилися хвилинку мовчки, як крутилася перед нами вся оця людська менажерія. На

грубих і претяжких жінок, на зухвалі і неворотних жовнірів, на дітей, що пирого розвивали очі на ці дивоогляди. Машини арталися, риніла, ревіла, реготалася.

І нам стало заздро за цю безжурну реї. Чи треба дивуватися? В така веселість на світ, що у неї поривавш як у глибокий сон. А потім будишся з неї спокійний, відпочатий, зміжжений.

Здається, бонза перший заліз на розкошу лу дошку. Ми пішли за ним, ще дещо весілля, непевні. Пані Давре, вся червона від сорому, біла на низенького білого медведя, ми оба з Муцєм посідали на рухомі коні. Треба було бити цього поважного японця, як він реготав, всю душу вказ у свою забаву, бавив себе і всіх наколо. Діти плаєскали в долоні і ревіли в утіх. Один маленький хлопчик капалюх вил на ногу, а коли його пишний капалюх вил на ногу, зараз-же пішов по руках навіоло карузелю.

Пані Давре тільки воміталася. Про що думала тоді? Чи усміх її валежав ця очалдуні? дещо розперезанія забаві? Чи може веселість її була для неї тільки претекстом для відтворення в уяві якогось невідомого нам минулого, що з ним ніколи не могла цілком розпрощатися? А може бавила тільки відпочити?

Коли вчорішнім холодком вертали ми до дому, мовчала гостинна поміж ними. Але ввечері у нашому мовчанні ані нудьги, ані втрати, скоріше вдачиніть.

(Продовження буде)

*) Ресторанчиків.

партія арештованих приїхав прокуратор із окружного суду в Сяніку і там на місці перовичі пересудування.

Дня 5. липня приїхав був на місце теж директор департаменту міністерства внутрішніх справ Гавке-Новак. Від кількох днів перебував там теж начальник відділу безпеки львівського воєводства Соханський, в якого інтерв'ювали авіації українські посли у справі звільнення арештованих селян і вивезення непотрібних варт біля телефонів, тому, що ніяких випадків саботажів у повіті не було.

До Сяніка, куди відсилають всіх арештованих, виїхав лосоз д-р Білак, для організування харчової допомоги арештованим селянам та їх правної оборони.

Про точний хід подій можна буде написати швидко після зібрання відомостей зі всіх місцевостей.

Пос. М. Марчак.

Храмове свято в церкві Премудрости Божої.

Львів, 7. липня 1932.

Нашим читачам відомо, що заходами прототипу оо. Студитів о. Кліментія Шептицького й управи Національного Музею місто Львів обогатилося перех двома роками на одну прегарну, пам'яткову давнього українського церковно-архітектурного стилю, а саме наскрізь оригінальну бойківську церкву, що її перенесено з села Кривка, пов. Турка, на поля Кривчицької котловини за личаківським двірцем, де вона обслуговує не тільки Студитівську братію, яка арміїстилася в сусідньому монастирі, але й гр.-кат. населення найближчої околиці, яка в останніх роках чим раз більше розбудовується. Церкву ту змонтовано в такому самому виді, в якому вона стояла від половини XVIII. століття у Кривці, а ввнутрі прикрашено стилем старим іконостазом, старими іконами, свічниками, ливанами то-що, так, що вона нині і в середині і зовні уявляє з себе неабияку цінність і притягає до себе не тільки в навілі і свята, але й у будні дні численні гурти вірних та цікавих з цілого Львова, які не можуть нею до-схочу налюбуватися.

Оту церкву оо. Студитів, під омофором Премудрости Божої, у якій відправи йдуть від осени 1930 року, посвячено торжественно при співучасті Експел. митрополита Шептицького, Преосв. єпископа д-ра Івана Бучка і визначних членів капітули в день св. Івана (7. липня) 1931 р. А нині, 7. VII. 1932, відбулося перше її храмове свято (празник), що стягнуло, не зважаючи на відсутність якоїнебудь реклами, все таки доволі доважну скількість вірних.

Храмове свято попередили відправи литі в середу вечором і утрині та читаних Служб Божих у четвер рано, після чого слідувала торжественна співана Служба Божа, що її целебрував о. прабат Куницький в асистії кількох оо. Студитів. Співав дуже гарно мішаний хор парохіальної церкви св. Петра і Павла, авідки явилася теж процесія під проводом о. сов. Дуткевича. З інших львівських церков явився тільки о. крил. Ковальський. Проповідь до зібраного народу виголосив на дворі молодий чернець чину св. Ізавителя (Редemptористів) із Голосна. Свято закінчилося багаточисельним і водосвяттям, після чого вірні розійшлися з великим вдоволенням домі.

11½ годин через Атлантик.

Бравурний лет двох американців довкола світа.

В середу в год. 14.15 над Бремою появився аероплан, який подавав на літак, на якому два американці Меттери і Гріферін вибрались у подорож довкола світа. І справді показалося, що це ті два сміливі летуни, які пролетіли Атлантик у рекордовому часі 11½ годин, зючи на 2 години рекорд, устійнений в травні ц. р. панєю Іргард. В год. 15.15 вони пролетіли над Ганновером, беручи напрямом на Берлін. Не зважаючи на бурю, яка панувала в той час поміж Лабом і Бранденбургією, летуни прилетіли в 17.40 до Берліна і вичадили на летунському полі Темпельгоф. Привітали їх американським гимном, а на головний майдан втягнуто прапор Злучених Держав. З двох летунів майже зовсім виснажений був Меттери. Тому в перших хвилинах після вичалення вони не були асімі лати ніяких ближчих інформацій про свою подорож. Вони сказали лише приготувати їхній літак до дальшої подорожі та оповіли, що над Атлантиком влетіли у сферу бурі, що примусила їх знизитися до висоти 5-ти метрів над рівень моря. Геройські летуни відіхали з летунського поля до американської амбасаді, стаючи гістьми америк. амбасадора Сакста. В той же сам вечір, в год. 21.02, відлетіли вони далі, в напрямку на Москву.

Льойд Джордж їде до Москви

Колишній англ. прем'єр Льойд Джордж має приїхати в половині липня до Москви wraz із групою англійських туристів, у зв'язку з прогулькою, що її влаштує радянське товариство „Інтурист“. Льойд Джордж відвідає Сталіна, Молотова, Литвінова і Крестінського та інших провідних мужів СРСР. Крім Москви і Ленінграду відвідає Льойд Джордж також Україну і Північ.

Зате Ромея Ролан, до якого більшовицький уряд звертався двічі із запросинами відвідати СРСР, відмовився від участі в тій прогульці, мотивуючи це алім станом свого здоров'я. Не помогли й запросини, що їх вислав до Ромея Ролана Максим Горький.

Дрібні вісти.

В Лондоні розпочався сенсаційний процес за збиство молодого аристократа Стефанса його любовницею Барней. З огляду на приналежність обвинуваченої і дената до сфер високої англ. аристократії, цей процес є сенсацією лондонського дня. Перед судовим будинком зібралася така юрба, що прийшло до сутички з поліцією.

У Варшаві йде далі сенсаційний процес проти мійського радного Семйонтовського „Тасемки“, як шефа терористичної банди, що обдирає купців і торговців на міському базарі. Зізнання свідків одностайно стверджують, небували відносини, нагадуючі децю Чикаго й банду Аль Капона. Пікантними є ті моменти, в яких „Тасемка“ боронить себе, як активного і визначного члена санаційних соціалістів Б.Б.С. Деякі свідки сильно обтяжують діяльність комісаріат поліції, який знехтував донесення та пошкодованих потішав, що вони „ще живі“ і тому нема чого робити гармидеру.

Проти „Л. Курера Цолд.“ виступив санаційний журнал „Пшелом“, гостро критикуючи спосіб ведення тої краківської газети і її методи та домагаючись від посла ББ. Маріяна Домбровського, власника і гол. ред. Л.К.Ц., щоби він склав посольський мандат.

Туреччина ввійшла назад до Ліги Націй. Запросило її 27 держав. Внесок на прийняття її до Ліги Націй Надзвичайні Збори Л. Н. прийняли одностайно.

Останні дні

Виставки сучасної української графіки.

12. липня останній день виставки сучасної графіки, яка в 5. год. пополудні закінчується. Ця виставка, що проходить з великим успіхом та здобула загальне признание, особливо у фахових кругах цілою низкою прихильних рецензій і відчиту в радіо, мусить переконати усіх, що вона була кінцевою потребою і на часі, як ще одно успішне наше культурне діло.

Зпоміж чужих рецензій звертає увагу велика рецензія спеціаліста, відомого польського графіка і проф. львівської політехніки мистця Л. Тировіча в „Слові Польським“, яку вважаємо найбільш основною. Рівнож відчит у радіо відомого мистця Ліле а групи „Артес“ підніс виставку до заслуженої висоти. „Газета Поранна“ помістила так само велику рецензію, з великим знанням предмету і ґрунтовним перестудюванням експонатів пера відомого критика Кіліян-Станіславської, що доповнює цикл фахових рецензій разом зі знаним нам давніше А. Ляутербахом з „Хвілі“. Також крім рецензій, „Хвілі“ помістила 8 ілюстрацій з виставки у своїм додатку. Далі йдуть великі фейлетони в „Газеті Львівській“, „Вісці Новій“, „Відомостях Поранних“, „Дзєнніку Львівському“ і т. д. — словом вся чужа львівська преса згадала про виставку, як діло непересічного мистецького рівня.

Рівнож і вся українська преса зазначила культурне і мистецьке значіння виставки, особливо відділу експедиції заготовки державних паперів і Нарбута, поміщуючи рецензії і огляди з багатьома ілюстраціями. Цей відділ, що займає центральне місце на виставці і якому відведено найкраще місце, себто середню залу (цілу) виставки, робив на наших глядачів особливе вражіння. Бо тут же всі наші державні цінні папери, гроші, герби і т. д. у виконанню найкращих наших графіків того часу — майже всі оригінали курсують в свій час грошей і велика скількість проектів не виконаних. Публика цікавилася проектом 5 карбованців з портретом Франка.

До цього часу виставку відвідало около 1500 осіб, з чого половина чужинців.

Загально беручи, — число глядачів є мале. Виставка експедиції заготовки державних паперів сама повинна би зібрати що найменше п'ятикратно самих українських глядачів, бо цей відділ має колюсальне виходує значіння і

спогади недавньої нашої державности в її інтимній культурній роботі.

Тому ще раз звертаємо увагу на цю виставку широких кол нашого громадянства, рішуче усіх організацій, гуртків і т. д., бо другої такої оглянути таку виставку не буде.

ОСТАННІ ВІСТИ

НАПРУЖЕННЯ В ЛЬОЗАННІ.

ЛЬОЗАННА, 7. VII. ПАТ. Шефи шістьох делегацій були двома наворотами на конференції Мекдональда. Перша конференція тягнулася в 6 години пополудні до 7.30. Проте двох головних і пекучих питань конференції а саме висоти німецьких відшкодувань і німецьких політичних домагань не вирішено. Тому Мекдональд скликав пераз шефів 6 делегацій на нараду в год. 21.02. вечором і предложив ніяку текстів проектів відшкодування і авіаційних з ними побічних питань. Народи тягнулися цілу годину і дискусія розвинулася над висотою суми німецьких відшкодувань, яку заплатити має Німеччина. Тут теж Мекдональд звернувся до делегації французької і німецької з закликом, щоби поклали свої руки до згоди і тим заднають собі відчисті народів. Еріо відповів, що нічого не сподіється від відчистості народів, але зате дозволить їм аусиль, щоби конференція закінчилася успішно. Заявив, що висота відшкодувань має другорядне значіння. Зате предложені тексти проектів мусять докладно переглянути експерти французької делегації і якщо лише устійнять тексти проектів, тоді Еріо негайно їх підпише. Висота відшкодувань уже не насуває ніяких непорозумінь. На тому засідання закінчилося. Таким чином французька делегація не вважає вже висоти відшкодувань справою першорядної ваги для себе, зате в політичних домаганнях Німеччини і в питаннях тісного зв'язку між довгами і відшкодуванням фр. делегація поводить далі наступливо.

ДИРЕКТОРІЯТ У НІМЕЧЧИНІ

БЕРЛІН, 8. 7. ПАТ. Орган партії центру „Дер Дайтше“ оголосив ревіляційні вісти, нічебо генерал фон Шляйхер, канцлер фон Пипен і державний секретар Майснер задумали утворити в Німеччині директоріат. Зміну відомості уступів німецької конституції передано під народне голосування. Засадничі зміни в конституції зводилися до того, що нім. кабінет був би незалежний від парламенту. Утворено би другу вищу палату парламенту, зложеною з членів іменованих президентом Німеччини. Член вищої палати іменував би президент зпоміж організацій промислу, рільництва, профес. соція і духовенства католицького та протестантського. Також поширено би аладу президента, його вибрано би зпоміж двох кандидатів, одного кандидата райхстагу, другого вибраного комитетом, який складався би зпоміж понадпартійних одиниць, а їх покликував би до компетентного президент.

ВЕЛИКА БУРЯ У ЛЬВОВІ.

Вбитий і поранені від грому.

В четвер, 7. липня ц. р. біля 3 год. пополудні небо затгнулося чорними хмарами. Почав падати зливний дощ, так що вулицями текли потоки. Але пікаве явище. Злива не засягла майже Жовківської ділянки.

Зате громи, які розгулялися на добре, потягнули жертви в людях. І так при ауд. Калеский ч. 30 грім абив робітника Яна Галговського, а двох гімн. учеників З. Лучанського і С. Голсьоровського поразив тяжко. Обі жертви боряться з життям.

Смерть польського письменника.

Помер відомий польський письменник Ясиф Вайсенгоф у 72-ім р. життя. Це один із численних уже представників „шляхотського напрямку“ у польській літературі. Сам великий землевласник, що все своє життя провів у сфері аристократії, змалював у своїх повістях саредовище близьке йому та добре відоме. Найкраща з тих повістей „Життя та думки Жигмонта Подфіліпського“ (вид. у 1898 р.) не сатира на шноба та сибарита.

За цією повістю йдуть дві невідатні „Сорни Долєнги“ та „Блудний син“ і дві з більшим успіхом „Унія“ та „Гетьмани“, де автор дає аналіз ріжних політичних напрямків, партій і світоглядів. Та найкращі його твори це „Собор панна“ та „Луша“ (з 1911 і 1914 р.), де Вайсенгоф дає широку поетичну картину природи. Він умів у цих творах передати майстерно чар краєвидів, лісів і долів, в яких кохався до кінця життя як справжній мисливець. Саме ці твори найдовше залишаються у літературі. У 1929 р. Вайсенгоф дістав літературну нагороду Познаня. В цього року Варшави.

Льозанна.

Справа відповідальності за війну.

Серед льозанських розмов німці висунули справу політичних концесій для Німеччини за її згоду заплатити ще якусь глобальну суму для вірительних держав. Між тими концесіями надано передовсім питання відповідальності за світову війну, про яку каже спеціальний 231 арт. версальського договору та який для Німеччини має засадниче престижове значіння. Мекдональд запропонував якусь нову компромісну формулу, яка дозволила б скреслити ту образливу для Німеччини статтю версальського договору, але Еріо рішуче на це не погоджується, так само, як не згоджується на зрівняння німецьких збройних сил зі силами Франції.

Конференція прем'єрів.

В середу англ. прем'єр Мекдональд уперше запросив до конференційного бюро: прем'єри Еріота і Папена. В Льозанні зрозуміли це як позитивне покращання ситуації, коли англ. прем'єр не дає виступати виступувати пропозицій Франції і Німеччини в присутності обох сторін.

Конференція 3-х прем'єрів перетворилася у конференцію 5-ти прем'єрів: Англії, Франції, Італії, Бельгії і Німеччини. Про її вислід не вдалося нікого комунікувати та взагалі збережено найбільше довірливий її характер.

Песимізм Еріота.

Про 4-охгодинну конференцію прем'єрів, про яку вище мовля, льозанські кореспонденти запитали довідатись тільки те, що виринули на від великої нові труднощі і що Еріо виявив тверду непохитність супроти настирливих домагань фон Папена. Коли Еріо вийшов з конференційної сали, заявив журналістам: „Все помотане і темне“. Еріо протиставляє якимнебудь концесіям, зв'язаним з союзницькими довгами. Зате він готов навіть знаніти усталену глобальну суму 4-ох мільярдів марок, якщо Німеччина перестане аксувати політичні домагання. Зрештою, канцлер Папен теж не згодився на формулу, якою Мекдональд хотів би заступити згадану статтю верс. договору про німецьку вину за війну.

6-тигодинна конференція.

Конференція представників 6-ти т. зв. запрошуваних держав, в якій брали участь м. ін. прем'єри Англії, Франції і Німеччини, тривала в середу 6 годин і була двічі переривана. Врешті перервала її в 12 год. ночі. Перший вийшов Еріо. Коли журналісти спитали його, чи наради будуть продовжувати, відповів лаконічно „можливо“. Конференцію перервано до четверга.

Повноваження для Папена.

Нім. канцлер фон Папен отримав від свого уряду необхідні повноваження для переговорів у Льозанні.

Жнива в СРСР.

Вісти з цілого СРСР, що надходять до Москви, не розносять добрих звіст. Нпр., одеська округа гримзе сима, що в дійсності засіяно 35-000 га жита, як позано в репорті. З цього приводу в грубових кругах слідно застереження. Вислідом того застереження є розпорядок ради народних комісарів і Центрального Комітету, що доручає місцевим властям жити. Найбільш сенсативною точкою декрету в обидва премиювати асигнувати за справу жити. Преміюватимуть тільки ті райони, що справним колективним заливашть більшу кількість жита на власні потреби.

НОВИНКИ

— Приймаю як ланіше в моїм Заведенні при вул. Сакстуській ч. 17 від 9—113—6. Насс. 3-3
— Машини до шиття нові від 200 золотих по-руче Юліан Ломага, Львів, Валова 11. 12-20
— Нові українські кооперативи. Рішенням Дирекції Реалізаційного Союзу Українських Кооперативів прийнято в членів Товариства такі кооперативи: 1. Дня 20. травня 1932: 1) „Відбудова“, кооп. з обм. пор., Смильків, пов. Золочів. 2) „Районна Молодочарня“, кооп. з обм. відл., Львів, пов. Луцьк. 3) „Районна Молодочарня“, кооп. з обм. відл., Сериків Середи, пов. Рогатин. 4) „Районна Молодочарня“, кооп. з обм. відл., Баранів, пов. Самбір. 5. Дня 27. травня 1932: 1) „Напів Поміч“, кооп. з обм. відл., Яблонів, пов. Коломия. 2) Кред. кооп. „Українська Шалниця“, кооп. з обм. відл., Гомлів Великий, пов. Копичинці. 3) „Вигода“, кред. кооп. з обм. відл., Проміжжя, пов. Копичинці. 4) „Лікарська Самопоміч“, кооп. з обм. відл., Львів.
— Зйшли азіялося „Леско"? З приводу сумних подій у ліському повіті польська преса, здебільше і варшавська, розписується широко про ті події і намагає про відносини з повіті Ліс-

З ПРИРОДИ І ТЕХНІКИ.

Експедиція Бауера і товаришів на Канчінчугу.

Д-р Павло Бауер оповідає в німецьких наукових журналах про німецьку наукову експедицію з 1931 р. до третьої з верг найвищої гори світа (8380 метрів) Канчінчугу, положеної в Гімалаї на схід від Мавит Евересту. Для міліона індійського населення ця величезна гора стала предметом релігійного культу. Вони споглядає на ній статично ген далеко на північ на височині Тибет, на захід на південну верховину державу Непал, а на схід на південну державу Сінкіан. Однак найгарячішим видається Канчінчугу кожного ранку машинками європейської колонії і калітничої стації Дарджілінг, що положена на південь від нього.

Тоді, як інтернаціональна наукова експедиція з 1930 р., яка хотіла вдертися на Канчінчугу з північного заходу і мусіла завершити вже з висоти 6200 метрів, німецька наукова експедиція, що тривала від 14. липня до 18. вересня 1931 р., наступала на Канчінчугу з північного сходу від сторони ледника Цему. За весь час експедиції, учасники мусіли поборювати труднощі, які неспівачуванням тяжко собі уявити. І так Канчінчугу обведений поясом стрімких, пілком прямокутних скель, високим на 1500—3500 метрів. Крім цього кожній хвилині загрожували учасникам експедиції ледяні та кам'яні лави, що майже без перерви з диким свистом і докостом авалювалися в пропасті. Часто траплялися випадки р'яних нещуд, характерних для таких великих висот. Найболючішою втратою експедиції була смерть носія Папанга і дослідника Германна Шаллера, які згинув 3. серпня 1931 р. з тої причини, що першою з них усунули з під ніг сніг і він, похочувшись потягнути за собою Шаллера так, що оба застрягли в глибині на 600 метрів пропасті і згинув на місці. Їхні гроби нахолодилися на соняшнім скелянім острівці посеред ледника Цему.

Не вважаючи на цю трагічну втрату, учасники експедиції вийшли далі в гору, аж 18. вересня станули несподівано на висоті 8000 м. перед дуже стрімкою ледною стіною. Шпиль Канчінчугу був тільки непліх 600 метрів над ними, а дорога до нього не довша 1800

ко, який перетягла на „Леско“, „попав лескі“. Така сама номенклатура фігурує також в офіційних комунікатах про ті події. Це дуже дивно, бо до цього часу не тільки наша, але й польська офіційна і неофіційна номенклатура знала тільки: Лиско, повіт лиский.

— Фонд „Рідної Школи“ в Манджурії. Від манджурських українців надійшла до нас брошура п. а. „Дещо про Зелений Клин“. З цієї довідуюся, що українці, зібрані в Харбіні, ухвалили: „установити окремий неперушній фонд Рідної Школи в Хінах“ — з метою розбудови українського приватного шкільництва на Далекому Сході. — Радіємо і вітаємо шире.

— Лев Шілер керманцем театру „Атенеум“. Лев Шілер, відомий режисер львівських міських театрів, якого афера викликала недавно у Львові стільки шуму, перенісся до Варшави, де спільно з відомим актором Степаном Ярачем обіймає керму театру „Атенеум“. Дружина того театру буде організована в кооперативу.

— Жерти купелів. З усіх сторін краю приходять вістки про жерти купелів. Топяться у глибокій воді діти, але топляться і старші. Ось на терені громади Вишатичі, пов. Перемишль, утпився в часі купелів в Сяні 21-літній парубок Василь Малюта, тіла якого ще й досі не віднайшли. Уважайте на себе, а ще більше на діти, в часі купелів!

— Д-р Кіляр на волі. Д-р Ян Кіляр, відомий на львівському ґрунті гінеколог з вул. Льва Саліги, що виконав недавно на одній пацієнтці з провінції недозволену операцію, після якої вона померла, вийшов із слідчої тюрми на волю. Разом з ним випустили на волю жінку пекаря Кароліну Качоровську, яка спрямувала ту пацієнтку до д-ра Кіляра, а також міну асистентку того лікаря, акушерку Вікторію Днишкантову. Розправа проти них відбудеться перед трибуналом львівського окр. карного суду мабуть по фєр'ях.

— Страйки в Польщі. По останнім даним Головного Статистичного Уряду занотовано в IV. кварталі м. р. 93 страйки на терені Польщі. Страйки ті об'явили були 512 заводів праці. Страйкуючих було 16.792. Із загального числа страйків 77 вибухнуло на таї непорозумінні за платню. Частинно або вповні виграли страйкуючі в 63 випадках. У страйку було страчених 171.891 днів праці.

— Страшна пропориція. Головний Статистичний Уряд у Варшаві оголосив дані з квітня про вільні посади. Виявляється, що на кожних вільних 100 посад було 1898 кандидатів. Серед умовних працівників було таких кандидатів найбільше. У текстильній промиселі було їх 7010 осіб, у металевій 3262, у гірничій 2133, у гутній 921, серед некаліфікованих робітників 1650.

— Річні вістки. У Греції зменшили військову службу з 14 місяців на 12. — В Японії настали великі пожежі від адив: 4 сотні жертв у людях.

метра. Тому, що ця стрісна ледна стіна була покрита грубою на 30 сантиметрів верствою дуже незбилого сніжого снігу, що кожної хвилини міг звалитися згинути на експедицію, д-р Бауер рішуче завернути, обійшови собі, що вертатися до того самого місця, як тільки покращають умови.

Характеристично, що за весь час експедиції, П. учасники не ажидали зовсім скоплененого кнису до віддихання. Дуже цікаві фізіологічні дослідження учасників експедиції д-р Альфайн і Гартман. З цих дослідів виходить, що людина може поступово звикати, працювати без утрати здоров'я нормально ще навіть на висоті 8000 метрів.

Розбудова власноруч руїни.

Ще в 1911 р. англійський фізик Радерфорд доказав експериментом, що атомалод бомбардування атомів проміянь альфа рази відколюються від бомбардованих атомів частинки водня. Весь цей процес відколу частинки водня назвали розбиття атому і сповідалися, що в цей спосіб можна буде перемінити бомбардовані проміянь альфа перші на цілком інші перші з меншим атомовим тиском. Наві і наукові погляди на цей процес змінилися і загально приймають, що без огляду на мілкі частинки водня постають внаслідок бомбардування проміянь альфа перші, що їх атомовий тисар є більший. Ця „розбудова“ перші відбувається так: Проміні альфа рази є це електрично заряджені атоми гелю, які порушуються з великою шквістю. Якщо ці заряджені атоми гелю бомбардують якийсь первень, то атомів цього первеня відколюються частинки водня і його атомовий тисар зменшується на одну одиницю. Однак рівночасно промінь альфа себто частинки гелю, вкнтерю тяжча від частинки водня, „дріп'яється“ до атому бомбардованого первеня і біляне бомбардування ось який: — прибути 4 одиниці атомового тисару (вкнслідок „дріп'ялення“ частинки гелю), втрати 1 одиниця атомового тисару („відколення“ одної частинки водня), сальдо: 3 одиниці атомового тисару, т. зв. бомбардований первень перемінюється на інший первень з атомовим тисарем на 3 одиниці більшим. Себто „розбудова“ внаслідком „руїни“!

А. Л.

тисячі домів і мостів знищених. — Директором підбігуючої дослідчої стації заснованої раднським урядом призначили жінку Рябіцеву; вона брала 2 роки тому участь в експедиції до землі Франца Йосифа. — Голова міста Стретсфорду, що зв'язане на віки з іменем Шекспіра, зробив своїй домі таку честь, що влаштував їй шлюб у новобудованім Шекспірівському театрі. — Повітряний „Граф Цепелін“ вернувся до Німеччини з подорожі по Англії.

— Ватиканські пашпорти. Губернатор Ватикану видав розпорядок, що від 1. січня 1933 кожний, хто хоче ввійти на територію ватиканського міста мусітиме мати окрему „перепустку“. Це торкається теж відвідувачів ватиканського музею та його галерій.

— Новий план розбудови Москви. Німецький інженір Ернст Май склав новий план розбудови Москви, прийнятий місцевою управою. Місто буде поділене на три перстені; у першому будуть урядові будинки та торговельні підприємства, у другому мешкальні будинки, у третім 24 т. зв. мешкальні комбінати, які згодом стануть окремими частинами міста. Кожний „комбінат“ матиме великий торговельний дім, театр і кіно.

Із судової сали.

Юліан Цісик засуджений на місяць арешту.

Шановні читачі пригадують собі, що з початком 1931 р. голословною стала справа бувшого урядовця „Центросоюзу“ Юліана Цісика, якого за зловживання віддалили зі служби. Тоді Юліан Цісик оголосив отвертий лист, у яким в нечуваний спосіб накинувся на начальника директора „Центросоюзу“ п. Юліана Шепаровича і на бувшого начальника директора п. Сильвестра Герасимовича.

Як і треба було надіятися, п. Юліан Шепарович не пустив цієї атаки без відповіді, але безпременно зробив карне довнесення на Юліана Цісика за клевету. Справа докінчилась довго, бо обвинувачений наводив майже при кожній розправі нові докази, суд допускав їх і відкладав розправу. Вкінці дня 5. травня 1932. справа докінчилась до кінця. Ні один з покликаних Цісиком свідків не потвердив ані в найменшій проценті його звинувачення, навпаки: доказове поступовання виказало незвичайну солідність у веденні справ „Центросоюзу“.

Остаточно Юліана Цісика засудили за клевету на місяць арешту і за звинувачення на григну. Проти засуду оголосили обвинувачений відклик.

П. Юліана Шепаровича заступав адвокат д-р Степан Шухевич.

Одночасно довідуюся, що справа дир. Герасимовича проти Юліана Цісика остаточно ще не покинчена, бо обвинувачений і в цьому випадку старається П. асними штуками „погрозити“.

